

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehac nunquam
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Zenobio episcopo Florentino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

DE S. ZENOBIO EPISCOPO FLORENTINO.

447

ptimatis, & si contigerit craftina die nos feriente gladio interire, sanguinis effusio fiat ei christiatis sacramentum.

Qua oratione completa corde & voce vigilijs noctis transcurfis, simul lumine cū die relato, & carnificis vulnera, & præmia Domini sui expectabant. Sequenti verò die Præses pro tribunali residens, confessores Christi in conspectu populi præcepit assisti. Educitur interea de carcere lugubri gaudium cæli, de sterili sede fructus Ecclesiæ, de spinarum germine flos corona. Constricti vinculis, liberi erant votis, quos in Christo ipsa tormenta reddiderant fortiores. Quibus coram positus, affatus eos est Iudex: Cū indignatione, inquit, ordior, ne, dum vos molliter alloquor, seueritatis publicæ vis frangatur: qui deorum religionem aut non colitis ignorando, aut (quod est grauius) non nesciendo calcatis. Tunc martyres responderunt. Scientia tua, quæ deterior est totius ignorantia stultitia, similis sit dijs vestris, quos in metallis sensu carentibus adoratis. Nos verò pro Christi nomine parati sumus excipere, quicquid terroris inueniris: quia non hinc vita nostra dispendium patitur, si illi reddatur, à quo sumpsit exordium, & in futuro multiplicatæ lucis fœnore muneretur. Tunc dolore Præses impulsus, iussit eos in eculei catasta suspendi: vt etsi animos eorum non mutaret, tamen membrorum lineamenta soluerentur in pœna: credens furori suo se consulturum, si carnis licet ad animam non perueniret, vel per tormenta corpus maceraret: ad hæc ministris imperans, vt post expensa supplicia à spiculate corum capita truncarentur. Tunc licet infania, vt de crudelitate iudici complaceret, vel magis vt crescerent ornamenta martyrij, lancea militari perfoctas ceruices beatissimorum, gladio vibrante præcidit. Sic ad Christi gloriam venientes, dum beatus Donatianus lucratur germanum, & meruit germanus martyrium: iste fit illi cæsa salutis, ille fit isti palma mercedis: & multiplicis gratiæ pignore redundante, consummatione felici, spe remunerationis suffulti, ad æterna præmia meruerunt accedere, per vulnera laureati: Præstante Domino nostro Iesu Christo, qui viuuit & regnat in secula seculorum, Amen.

Cap. 4.

Iudex terret martyres, sed frustra.

Caduntur capite martyres.

VITA S. ZENOBII EPISCOPI FLORENTINI,
AVTHORE IOHANNE ARCHIPRESBYTERO

Aretino.

PROLOGVS AVTHORIS AD IOHANNEM RECTO-
rem ecclesiæ S. Michaëlis.

VM non solum ecclesiæ tuæ administrationem, Iohannes pater optime, omni cura & diligentia & solertia prosequaris, nec eorum quicquam omittas, quæ ad presbyterij tui officium spectant: verum tanta etiam sacerdotum antiquorum, à quibus prima ecclesiarum infitura suscepimus, laude inflammari, vt nihil eorum absconditum, nihil obscurum, nihil denique ineptè scriptum iacere patiaris: qua de re, cum Græci pro concilio celebrando ad hanc Florentinam urbem conuenissent, laudes quasdam & gesta beatissimi patris nostri Zenobij ab illis penè incognita extorsisti. Cuius vitam inclytam licet ex nostris aliqui conscripserint, quia tamen ex his, quæ à singulo recitantur, quilibet digna etiam relatu omittit, aliaque gratissima ex Græcis habeantur, quæ eorum nullus conscribit: visum est tuæ charitati, me quidem in expertum cogere, vt ea omnia recto ordine & vnico sermone contexam. Et quia negare nequeo, quicquid iniungis nimia tua ductus dilectione, experiar quæ hortaris. Malui enim excipere ruborem pudoris, quam non exequi iussionem tuam, cuius precibus nonnunquam ipse pater Zenobius, à Deo per te postulata impetrando, obedire videtur: nec immeritò, qui eius virtutes ab incunte pueritia imitari conatus es. Agam ergo exemplo legentium lapides, qui cum paulatim eos coegerint, in vnam structuram domus componunt omnes atque coaptant. Verum si non tale huiusmodi opusculum videris, quale ipsum fore putabas, non mihi ascribas, sed tibi ipsi, qui bono operi ministrum minus idoneum subrogasti. Scio tamen, quòd hoc ipsum, quodcunque est, tibi dicatum, gratissimè suscipies, & auidissimè perleges, cum ad hoc maximo rapiaris studio, nec eorum quicquam te præterire cupias, quæ sacerdotis sancti in hac vita gessere. Animaduertesq; profecto admirabilem huius pontificis in regimine ecclesiæ curam, laborem inuictum, & singularia sanctitatis insignia:

Actas Avthoris hystoria huius.

Pp 2 quæ

qua vsq; ad vitæ tuæ vltimum, non ambigo, coimitari conaberis. vale pater optime, & Deum pro me rogabis.

Maij 25.
Cap. 1.

Patria & pa-
rentes S. Ze-
nobij.
for. * 27.
for. * 13.

Castissimè
vinit.
Virgil. 3.
Georgic.

Risus quàm
dedecet.

Cap. 2.
Fit catechu-
menus.

Baptizatur.

Donatus
episcopus
Aretinus.

Cap. 3.

L A R A M beati zenobij extitisse progeniem, siue pater-
nam, seu maternam intuearis, scriptorum vitæ suæ om-
nium literæ attestantur. Is Luciano patre, claro inter Flo-
rentinos ciue, & Sophia insigni fœmina natus est matre,
vi. Kalend. Februarij, anno ab Domini incarnatione tri-
centesimo, * tricesimo quinto, pontificatûs Syluestri Pape
anno * xvij. & imperij Constantini xxij. Qui cum delicatî-
simè enutritur, à teneris pueritiæ suæ annis literarum
studijs à parentibus traditus, Grammaticam primùm &
Poëticam atque Dialecticam & Rhetoricam miro com-
plexus est ingenio. Et quanquàm permulta cõspicaretur
ante oculos suos obiecta vitiorum exempla, & quasi mundanæ cupiditatis fomitem,
tamen virili animo considerans virtutum acquisitionem à vitijs solere intercipi, ab
his vitijs, quibus illa ætas adolescentiæ in illa plurimùm patria solet implicari, integer-
rimus mansit. Nec vllò vnquàm turpi amore pellectus, sed pernitiõsa quaq; profus
abijciens, corporis sui integritatem summo studio seruauit. Nam nulla magis viresin-
dustria firmat, quàm Venerem & cæci stimulos amoris auertere, vt Poëta inquit cla-
rissimus. Cuius potentia, dicebant Gentiles, patris summi tela Typhoëa temnit, & iu-
bet celo superos relicto, vultibus falsis habitare terras. Sed quòd Zenobius futurus es-
set Christi robustissimus miles, euidentissima suæ indolis signa præbuerunt: quippe
qui puer adhuc tantam in moribus verecundiam & vultu modestiam habuisse tradi-
tur, vt ne semel quidem effusè risisse conspectus sit: quod in omni ætate dedecere, gẽ-
tiles etiam asseruerunt, cum risu soluto nihil ineptius esse dicat Catullus, & Socrates ri-
sum incontinentem esse dementis indicium. Quibus contigit, vt non solum ingenij fe-
licitate polleret, sed suæ patriæ adolescentes anteiret, euaderetq; intelligentia faciliis,
ingenio acer, sermone disertus, lectione assiduus, disputatione acutus, moribus orna-
tissimus. Et præter hæc omnia inerat illi egregia quædam indoles, & ingenita vultus
hilaritas, atque oculorum gratia, qua omnes homines mirum in modum suæ amore
ac studio capiebat.

Et cum iam octauum decimum zenobius contingeret annum, catechumenus, confẽ-
tientibus parentibus, à beato Theodoro episcopo Florentino statuitur. Quo tempore
Athanasius patriarcha Alexandrinus, vir doctrina & sanctitate admirabilis, ingentes
ab Arrianis pro fide Christi persecutiones patiebatur, Romamq; cõfugiens, ad Iulij
Pontificem Maximum venerat. Zenobius verò, vt diuina informari disciplina coeptus
est, illi toto incumbens animo, Poëtica cuncta atque gentilia, quibuscum in teneris
annis ludere ad eruditionem decuerat, abijcienda omninò à se curauit, dijudicans se-
quentem ætatem alios exigere mores, vt Christiana quæque expeteret. Intereà cum
vicesimum ætatis suæ annum ageret, parentes eius puellam præstantissimæ formæ,
prudentem virginem & sanguine claram deligunt, quam magna cum dote Zenobio
desponsare tractauerant. Quam rem, vt primùm Zenobius compertam habuit, protin-
nùs in Theodori per id temporis, vt diximus, Florentini anrstitis sinum gremiumque
confugit. Cui mentem suam ac desiderium seruiendi Deo seque totum insinuans, vt
virgo permanens, quæ Dei sunt, liberè cogitare valeat, nec impedimentis detineretur
vxoris: nil se magis abhorre, quàm mulierum consortium & societatem enarrat, at-
que instanter sacras baptismatis vndas expetit. Quod eius sanctum desiderium sacer-
antistes haudquaquàm remoratus impleuit, ac protinùs omni clero Florentino ad se
accerfite, zenobium proprijs manibus honorificè ac celebriter terna baptismatis
merfione consperfit, anno Pontificatûs Iulij xi. Quo tempore Donatus episcopus A-
retinus, sanctitate vitæ & miraculorum claritudine in Aretio, vrbe propinqua Flo-
rentiæ, florebat.

Id præclarum facinus vbi ad parentes Zenobij famæ ipsius celeritate delatum est, e-
uestigiò amicorum & consanguineorum agmine factò, stipatiq; famulorum cunctis,
Zenobium quæsituri, Theodorum episcopum adeunt, atq; Zenobium vnà cum præ-
fule Theodoro atq; canonicis ecclesiæ cathedralis in Christi visceribus aggregatum
offendunt. In quos, ob rei nouitatē ira & furore perciti, summis conuicijs & contume-
lijs exarserunt. Nam optabant Zenobiū post contractas nuptias in longū differre ba-
ptisma, cum & illi etate iam declinanti nondū sancto lauacro regenerati essent. At zeno-
bius

bis paternum furorem lenire cupiens, Episcopi benedictione atque licentia impetrata, & signo Crucis edito, pios in cælum oculos sustulit: cuius linguæ Sanctus spiritus tantam ex templo eloquii vbertatem infudit, vt parètes ipsius, impio furore deposito eum, quem paulò antè in filio baptismum culpauerant, ipsi mox nuda humo prostrati ad pedes sacri antistitis, summa prece contenderent: quem ilicò consecuti, benedictes atque Zenobium, cum summo gaudio ac propè latitia domum regressi sunt. Zenobium verò sanctus antistes vnico ac singulari affectu diligebat, neque illum tempore vllò, quo id licuit, à suo latere diuelli passus est. Ac primùm Clericum, deinde Canonicum cathedralis ecclesiæ, postremò Subdiaconem ordinauit. Cuius vita cum & religione in Deum, & charitate in homines indies excreceret, semperq; seipsa fieret auctior, Archidiacono Florentino per id temporis vita hominum functo, atq; ad meliora translato, Zenobius, Theodoro episcopo instituyente, vicem illius fortitus est anno ætatis suæ tricesimo secundo.

Ordinatur
Subdiaconus.

Fit Archidiaconus.

Quo anno synodus illa magna octingentorum episcoporum, ferè omnium Arrianorum, procurante Constantino Imperatore, apud Ariminum celebrata est, in qua antiqua patrum fides damnata est. Et Hilarius episcopus Pictauiensis, Arrianorum factione in Phrygiam pulsus, libros de nostra religione conscripsit. Et cum penè omnes ecclesiæ toto orbe sub nomine pacis Constantij tunc regis, Arrianorum consortio polluerentur, essetq; multitudo non parua hæreticorum in ciuitate Florentiæ, vir Dei Zenobius, diuini verbi disseminator & hæreticorum fortissimus oppugnator effectus, aduersus illos quotidianis vel prædicationibus, vel fortissimis disputationibus acriter insistebat. Neque verò minis operè quàm verbo catholicum populum instruebat. Nam sibi exiguo admodum victu & tenui reseruat, quicquid ex redditibus superesset, in vsum pauperum dispertebatur. Verùm anno post illius promotionem elapso, Constantius Arrianus Imperator moritur, & ad imperium Iulianus execrabilis tyrannus sublimatur. Qui relicta maiorum fide, & Constantini magni virtute, illius pietatem impietatis magnitudine superare contendit: ac per id iura omnia Christianis abstulit, persecutionemq; etsi non publico edito, blandam tamen & pestiferam contra Christianos exercuit, alliciens potius, quàm ad sacrificandum dijs impellens. In qua multi ex nostris voluntate propria corruerunt, & alij quidam secretò interfecti, vel Iohannes & Paulus: qui beatissimæ Constantiæ, Constantini filia, cunuchi fuerant: illius amicitiam ob Christi amorem respuentes pariter & munera, Romæ in eorum domo per Terentianum campiductorem martyrio coronantur. Et Gallicanus vir patritius & consularis, ex Ostia ipsius Imperatoris præcepto discedens in deserta Aegypti, parimodo per Auricianum comitem templorum gladio percussus, Christi martyr consecratur. Tum verò Zenobij summa virtus enituit. Nam illius perfidiæ impietatem, ingentemq; nequitiam publicis & priuatis prædicationibus increpare non verebatur: & non modò commissas nõ perdebat oues, verùm ex paganis & hæreticis plures quotidie Christi Ecclesiæ accrescebant.

Cap. 4.
Synodus
Ariminen.

Iuliani A.
postatæ per
secutio.

Iohannes
& Paulus
martyres.

Gallicanus
martyr.

Cap. 5.
S. Ambrosius
inuisit S.
Zenobium.

S. Zenobius
accitur à
Damafo.

Interè mortuo iam tyranno, vir sanctus Ambrosius ad episcopatum Mediolanen sem assumptus, fama & crebro rumore Zenobianæ sanctitatis excitus, Florentinam urbem Zenobij visendi studio aduolauit: cui vera & singulari amicitia & Christi glutino deuinctus est. Inde cum recto itinere ad Damascum, maximam Christianorū Pontificem, qui tunc assumptus fuerat, Ambrosius proficisceretur, sibi & vniuersæ Ecclesiæ gratulatus est, quòd Christiana religio tali viro, qualis Zenobius erat, esset ornata, atque mores illius & instituta, vitamq; omnem sibi enarravit. Et cum per dies coram Pontifice fama eius magis increfceret, iussit Damafus ad se acciri virum. Qui quoniam obedientissimus erat, cum Ambrosio ad eum concitè properauit: & cum illum benignissimè Pontifex susceperet, secumq; detineret, plura multò atque maiora tum sanctitatis, tum etiam diuinarum atq; humanarum literarum eruditionis in eo comperisse testabatur, quàm fama ipsa detulerat. Quade re non multò post renitentem eum ac diutius reluctantem, sanctæ Romanæ Ecclesiæ ac sedis Apostolicæ diaconem prorsus instituit anno ætatis suæ xxxviii, & principio secundi anni Pontificatus Damasi. Ea dignitas calcæria quædam ac stimuli augèdæ sanctitatis zenobio fuit. Cum enim alios moribus & sanctimonia antea vicisset, seipsi in ea dignitate vicit. Quod etiam Dominus, lucernam sub modio vltra non passus, manifestis miraculis per Zenobium consecris ostendit. Nam die quadam ad ecclesiam S. Mariæ trans Tyberim cum Damaso ibidem celebraturo contendens, à filio præfecti, qui fortè paralyticus lecto lacebat, protinus accersitur. A quo summa præce ac multis lachrymis exoratus, vt æ-

gratationi suis sanctissimis precibus illum eriperet, Zenobius primùm humiliter recusare cœpit, indignum se asseuerans, per quem Dominus miracula ederet. Inde vero precum improbitate lacesitus, sese in orationem dedit. Vnde simulatque surrexit, manu ægrotum cepit, & signo Crucis edito super ægroti corpore, sanum hilarẽ.

Crucis signo sanat paralyticũ. Cap. 6.

Mittitur à Damaso Cõstantinopolim.

Alio quoque tempore, cum in Orientis partibus hæresis quædam exorta fuisset, ad illam sedandam à Damaso Pontifice Maximo Zenobius Constantinopolim legatus mittitur, qui & acerrimis disputationibus, & vitæ sanctimonia, etiam sequentibus miraculis (nam duos à dæmonibus miserabiliter obsessos, coram omni populo sua oratione liberauit) errorem illum ita repressit, vt nemo eam hæresim admodum asserere per omnia tempora ausus fuerit. Quibus ritè peractis, Romã reuersus est. Interea Theodoro Florentino episcopo luce mortalium functo, magna inter ciues hæreticorum quorundam factione de eligendo antistite controuersia & concertatio nascitur. Ad quam sedandam & comprimendam à Pontifice Damaso Zenobius veluti concilii dirigitur. Honorificentissimè à Florentinis excipitur, adeo vt illo viso tanta apud eos autoritate claruerit, vt à ciuitatis ingressu vsq; ad diuersorij locum, à cunctis tam fidelibus, quàm hæreticis viris & mulieribus ad vnum mira concordia Zenobius episcopus acclamaretur. Fertur Thebanus Crates, ciuibus inter se dissidentibus, in concione venisse, orationeq; de pacis laudibus habita, lites omnes contentionesq; sedasse. Sed istud profecto dignius tantoque nobilius fuit, quantò non paucos ciues, vt ille, sed omnem patriam, non fucatis verbis, sed sanctitatis in eius conspectu claritate lucente: non pecuniarum aut priuatæ cuiuspiam simultatis gratia, sed fidei ac religionis causa dissidentem populum, pacatissimum reddidit. Verum hæc pax illi, qui mentem in summo humilitatis locauerat, contraria inimicaque videbatur, & graui curarum æstu atque animi fluctuatione perculsus, illorum precibus omninò dissentiens, regressus Romam, autoritatem suam nil apud conterraneos valuisse Pontifici Summo referebat.

Cap. 7.

Florentini statim legatos viros duos Romam mittendos designant, qui Damaso Papæ nunciarent, sese præter Zenobium præfulem admissuros neminem. Damasus quanquam ægrè ferebat optatissimo Zenobij consortio se priuari, & indignum proclamabat matrem Ecclesiam Romanam à filia spoliari: explorato tamen Florentinorum desiderio, & sancta illorum victus pertinacia, suo cum mœrore atq; angore, quem (neque enim immeritò) de Zenobij separatione capiebat, eum ipsum, sese indignum proclamantem, in Florentinum episcopum consecrauit, & totius Tusciæ metropolitani, vt attestatus est Simplicianus, instituit, anno suæ ætatis xij. & ab Domini nostri Iesu Christi incarnatione tricentesimo * lxxvi. imperantibus Valentiniano & Valente, & Damasi Pontificis Maximi anno ferè 4. Qua tempestate doctissimi & sanctissimi viri floruerunt. Ex quibus hi plurimo sermone prædicabantur: Hilaris episcopus Pictauiensis, qui sequenti anno mortuus est: Eusebius Vercellensis episcopus, qui primus, vt Ambrosius in epistola ad Vercellenses enarrat, in Occidentis partibus monasterij continentiam & disciplinam Ecclesiæ, diuersa inter se, vt ille ait, coniunxit: vt & in ciuitate positus, instituta monachorum teneret, & ecclesiam regeret ieiunij sobrietate. Hic secundo anno post Hilarium moritur. Florebat & tunc Didymus Alexandrinus, qui multa de nostro dogmate per notarios est commentatus. Nam post quintum ætatis suæ annum luminibus orbatus, elementorũ quoque, vt Hieronymus scripsit, fuit ignarus. Gregorius Nazianzenus, cui à theologia cognomen fluxit, Pontum eo tempore profectus, vnà cum Basilio, qui episcopus fuit ecclesiæ Capadociæ, viro sanctitate & doctrina admirando, philosophabatur. Gregorius episcopus Nyssenus, ipsius magni Basilij frater. Epiphanius Cyprius episcopus Salaminae. Ipse beatissimus Ambrosius Mediolanensis episcopus, cuius, vt ait Hieronymus, omnes sententiæ, fidei Ecclesiæ & omnium virtutum firmæ sunt columnæ. Florebat & tunc Bassianus episcopus Laudensis, vir omni sanctitate præditus, atque magno Christi glutino. Ambrosio deuinctus: de quo ipse Ambrosius in epistola ad Felicem meminit. Erat & tunc Hieronymi presbyteri nomẽ per vniuersum orbem celebre. Augustinus verò adhuc in Manichæorum hæresi perstitebat. Alijque complures erant, quorum illa ætas fertilis magis ac magis erat.

Cap. 8.

Sed redeamus ad Zenobium nostrum, cui Papa Damasus præclarum munus, duo corpora sanctorum, videlicet Abdon & Sennen, dono dedit, quasi mutua inter se amicitia futurum posteris monumentum. Quæ in maiori ecclesia, videlicet sancti Saluatoris,

uatoris, sub altari Zenobius capsa plūbea collocauit. A Florentinis verò tanta lætitia, animo gestienti exultatione sanctus episcopus exceptus est, vt ab eius ingressu ob ingētem lætitiā plures dies festos solennesque agerent. At sanctus Zenobius quantò magis à Domino exaltabatur, tantò studiosius seipsum humili cogitatione deprimebat. Corpus etiam longa inedia, multis vigilijs, assiduis orationibus, hispidis hirsutisque cilicij sub clericali habitu, maiori, quàm vnquam castigatione macerabat, priuatis lectionibus, confessionibus, consilijs, publicis prædicationibus, atque aduersus hæreticos publicis disputationibus incumberebat. Omnes denique cathedralis ecclesiæ prouetus, præter exiguum suū ac familiæ cōdecemtem victū, in Christi pauperes distribuerebat. Habibat autem iuxta ecclesiam sancti Saluatoris, vbi & pastorale officium exercebat. Sed cum à publicis curis & populari tumultu pro tempore, vt quietius orationibus vacaret, se reuocare voluisset, ad basilicam quandam paruam, versus Septentrionem, tunc parumper à ciuitate distantem, accedere consueuerat, quæ sub honore beati Laurentij martyris ab Ambrosio, vt attestatur Laurentius episcopus Melphitanus, effusa Florentinorum fidelium celebritate, dedicata fuerat, & ipsa Ambrosiana vocabatur. In qua pro eo tempore vitam penè eremiticam ducens, duobus, Eugenio Archidiacono, & Crescentio Subdiacono, comitibus in Christo solabatur. Quorum consortio Ambrosius ipse pluries admixtus interfuit, & multa ibidem per vtrumque, Ambrosium videlicet atque Zenobiū, æqualis vitæ, nec dissimilis meriti, Dominus miracula fecit. Et, vt refert B. Simplicianus, ab eodem Ambrosio ea ecclesia donata fuit corpore beatissimi Marci Papæ. Quod cum à Damaso Pontifice Maximo magnis precibus impetrasset, in lignea capsula sub altariolo, ad Orientem disposito, quod ipse idem in honore Vitalis & Agricole consecrauerat, magna deuotione condidit. In eadē basilica in ingressu contra Meridiem, corpus Panfophij Panfophiæ filij requiescit, quem Simplicianus olim se præsentem Ambrosium à mortuis suscitasse enarrat, & capiti eius suppositū fuisse libellum affirmat, quæ Ambrosius, illius vitā salutiferis instituentis documentis, ei conscripserat, atque ipsius matrem ibidem tumulatā, cuius vitam castā sanctamque, fuisse affirmat. In eadē basilica post transitū Ambrosij ex humanis, scripsit Paulinus, Nolanæ ecclesiæ sanctissimus episcopus, Zenobiū nostrum animam illius ad altare pro Florentino populo, vt illis petentibus se visitaturū promiserat, Deum orantem pluries vidisse. Nam Paulini verba hæc sunt: In Thuscia etiam ciuitate Florentina, vbi nunc vir S. Zenobius est episcopus, quia promiserat Ambrosius, se, petentibus illis, eos sæpius visitaturum, frequenter ad altare, quod est in basilica Ambrosiana, quæ ibidem ab ipso cōstituta est, visum orare, sancto viro sacerdote Zenobio referente, didicimus. Hoc vir ille charitate plenus, de Ambrosio & Zenobio nostro testimonium retulit, quæ in humanis adhuc degentem, sanctū appellare non dubitauit. Nec immeritò, cum vitam ille duxerit angelicam, & stipendia per illum in hac vita Deus operatus sit miracula.

Nam cum mulier quædam pagana, illustris, & diues valde, in hac Florentina ciuitate mortuo viro, duos superstites haberet filios, quos delicatissimè enutrierat, & ad perfectam illiam peruenissent aetatem, quodā die in iram versi, matrem propriam pluribus verberibus enormiter flagellarunt. Quod scelus ipsa impatienter abhorrens, corpora illorū horrendis imprecationibus detestata fuit, genibusque prostrata & terram manibus pulsans, Erynnen cæterasque, infernas pestes in rabiem filiorum magno cum gemitu inuocat. Exaudiunt demones ab imis tenebris: iuuenes congregiuntur, illos in furias exagitant. Qui statim vt rabidi canes mordaciter adinuicem sua membra corrodunt. Concurrent famuli, fit clamor ingens. Alij funes, alij catenas ferunt. Ligatur iuuenes, nec rabie contineri valent. Iam mater pietate commouetur in filios, iam facti poenitent, & tantæ calamitatis euentum deslet: plangit, nec quid inde agat, cogitare valebat. Interim occurrunt memoriæ, quæ de Zenobio audierat, & accepto consilio speque, pro filijs recuperandæ salutis, licet pagana sit, ramen credula ad Zenobiū filios adduci procurat. Cuius ipsa pedibus prouoluta, fatetur rem gestam, Deum suum exorare dignetur, precibus & lachrymis fideliter orat. Ille infelicem iuuenem captiuitatem miseratus, pieque commotus, ait ad mulierem: Constanter age mulier, & crede, quod Dominus noster Iesus, qui illos modò post orationem meam sanitati restituer, verus est Dei filius, & omnium creator & Dominus. Et statim in basilica Saluatoris, vbi aderant, coram vexillo Crucis se prosternens componit: vbi cum duabus horis in oratione iacuisset, hoc est, à prima diei hora, qua illi aduenerant, vsque in horam tertiam, surrexit ab oratione, & iuuenes signo Crucis benedicens, demones ab illis profusus effugauit, vt in eo compleretur, quod scriptum est: Persequar inimicos meos, & comprehen-

Corpus fuit
vt afflixeritBasilica
Ambrosiana
S. Laurentij.Panfophius
à S. Ambrosio
excitatus.In Vita S.
Ambrosij.

Cap. 9.

Vltio in filios
matris
verberates.Zenobius
precibus &
signo Crucis
depellit
demones.

Pfal. 17. hendam illos, & non conuertat, donec deficiant. Affligam illos, nec poterunt stare: cædent sub pedibus meis: quia præcinxisti me virtute ad bellum. Illi verò sanctissimi effecti, vnà cum matre & omni familia constituto tempore baptismi gratiam susceperunt: qui vsque ad Simpliciani tempora, ipso attestante, in feruore fidei magna sanctitate durabant.

Cap. 10.

Nec multo tempore post, mulier quædam Gallica, nobilis & generosa, Romam magno comitatu contendens, rumore admirabilium Zenobij virtutù excita, ad eum inter iter agendum visendi studio venit. Cuius sanctissima vitæ meritis edificata, vnà cum filium suum ex itinere debiliorem factum, iter inceptum peragens, viro Dei studiosissime commendauit. Casu venit in natali die Apostolorum Petri & Pauli, cum de more Christiano sanctus Dei Zenobius vnà cum clero suo & fidei populo ad ecclesiam sancti Petri maioris, ordinaria processione commeasset, præfata mulier inclinata reuerfa ex itinere, eadem hora, per quam sanctus abfuerat, filium suum vita excessisse cognouit. Illic muliebres panduntur crines, fit lanæ vestis: cum fletu & ciulatu dolor fœmineus vberes distillat in lachrymas. Queritur Zenobius. Cui tandem redeunti cum clero & Christiano populo à præfata ecclesia magnis plangoribus se dat obuiam, atque pro pedibus ipsius puerile cadauer exponitur, & pro filio mortuo rediuius non minus fideliter quàm humiliter à pia matre repositur. Nanque pro sui exaggeratione doloris, vnicum fuisse sibi filium prætendebat, nobilem genere, honestissimum patrimonio, consanguinea numerositate potentem. Quem præter omnium suorum mentem secum aduectum fuisse asserbat: vnde, nisi per sanctum vitam redderetur, nunquàm se ab integro visuram patriam, sed ibidem perpetuo luctu & squalore permanfuram sese, firmabat iuramento. Sanctus verò rei nouitate, & mulieris lamentatione tanquam attonitus ac stupidus hæret, nescio vtrum magis miseratus, an matris collachrymantis gemitum, an apud se depositi pignoris interitum. Quæ res etiam ardentius sanctum pro defuncto filio ad orandum impulsisse debuit, ne videret licet pignus, quod à matre acceperat, repetenti sibi quoquo modo deterius redderetur. Itaque Deum oraturus, versus Orientem genua sacra deflexit, & iunctis duplicibus palmissis atque in calum extensis, oculis etiã in superna porrectis, piæ oratio lachrymas fudit: & super defuncto puero signo Crucis formato, manu puerum cepit, atque ab oratione surgens, illum pariter rediuium crexit. Quo viso miraculo, populus omnis stupore perterritus & timore percussus, Deum vnà voce collaudans & dicens: Benedictus es Domine Deus patrum nostrorum, & laudabilis, & gloriosus in sæcula, qui per sanctos tuos mirabilia operari non cessas: Episcopum domum vsque sunt comitati. Illa verò nobilis mulier vnà cum puero, ceterisque itineris sui comitibus, pluribus diebus apud sanctum Dei virum summa iucunditate peractis, in Galliam summa cum lætitia reuerfa est.

Oratione & Crucis expresso signo mortuum vitæ reddidit.

Cap. 11.

Cœnobij extruit.

Zenobius interim parentibus suis è corpore commigantibus, quæcunque sibi hæreditario iure debebantur, vendita, in pauperes erogauit, præter eas possessiones, quæ apud Pastinianum habebat agri Florentini, diocesis verò Fesulanæ locum. Eas enim non vendidit: sed amplo ibidem constructo cœnobio, duodenarium in eo numerum monachorum instituit, qui septi claustris, vitam sub Abbate cœnobiticam ducerent. Sed nec illud tacendum est, quod quidam multos annos cæcus, qui pro foribus templi mendicare solebat, quadam die Zenobio ecclesiam egrediente, vt sui misereretur, exorabat. Sanctus verò ad eum conuersus, sciscitabatur, an lumine sibi reddito, Christianam fidem profiteri vellet. Ad quem ille: Libentissime, inquit, atque gratissime. Tunc sanctus signum Crucis effinxit super cæci oculos, & restituta integrè luce corporea, interiori quoque lucem fidei, qui utroque cæcus extiterat, per baptismi gratiam consecutus est. Tempus autem omne, quod accepto baptismo superuixit, diuinis (ne ingratus consecuti muneris haberetur) dedicauit obsequijs. Nec minus eius mater & soror similem ob hoc gratiam sunt consecuta.

Signo Crucis cæcum sanat.

Cap. 12.

Quodam tempore cum ad visitandam Ambrosianam ecclesiam, prope muros ciuitatis versus Septentrionem, vt diximus, positam pedibus iret, fortè illi data est obuiam multitudo ciuium, funus adolescentis cuiusdam nobilis efferentium. Quam cum sanctus Dei declinare vellet, citius præuentus nequiuit. Exemplò enim assunt, & circa sanctum corona facta, vt conciuem resuscitaret, qui peregrinæ mulieris filium vitæ reddiderat, conclamare cœperunt. Sanctus vt euitaret arrogantia & præsumptionis maculam, multa excusatione indignum se obtendebat, qui Apostolorum sanctorumque miracula consequi quoquo modo possit. Suscitatum verò Gallicæ mulieris filium, non suis meritis, sed matris fidei adscribendum dicebat. Quam illi excusationem cum

cum nullo pacto acciperent, sanctus eorum fide perspecta, sese in orationem dedit. Et primò admonitis, vt Kyrie eleison pia voce clamarent, ipse contra Orientem flexis de more genibus, coniunctis manibus, luminibus in calum erectis, Deum intentiùs exorauit. Oratione completa, sanctus pariter cum adolescente & stupore, omnium consurgit. Abijtque adolescens in pace, & laudans Deum, longo tempore superuixit.

Excitat defunctum.

Quis etenim illud silentio præteribit, quòd concedens sanctus præsul quodam tempore quandam trans Alpes ecclesiam consecraturus, quibusdam obuiauit quàm miserabiliter flētibus? Quos cum pater sanctus, quanam gratia flerent, interrogaret, eorum relatu cognouit, missos illos à Sancto Ambrosio præfule cum martyrum reliquijs quibusdam, sanctorum Vitalis & Agricolæ, Nazarij & Celsi, atq; Geruasij & Prothasij ad se perferendis: & vnum eorum, nomine Simplicium, qui inter illos videbatur esse maior, ex vastissima * in miserabile præcipitium, vnà cum equo delapsum, atque horrenda morte defunctum esse: quem illij ipsi ita magnoperè flerent. Quo audito, Zenobius pater subito ab equo descendens, magna ueneratione reliquiarum capsulam proprijs manibus suscipiens, piè deosculabatur. Deinde eorum deuotis precibus commotus, vt qui ad se missi fuerant, remissos in columes ille reciperet, cum lachrymis in oratione ante Dominum supra defuncti corpus se prostrauit, & orationi tam diu defixus inhaesit, quousq; exurgens vinum illum & omninò liberum secum erexit: nec vlla collisionis signa in eius membris, ac si nunquàm fuissent, penitus videbatur. Quod alij prospicientes, simulq; tanto stupentes miraculo, in laudes Dei proruperunt, steteruntque diebus plurimis cum beato Zenobio, atque lati deinde ad B. Ambrosium redierunt.

Cap. 11.

Item aliū.

Sed quoniam de Eugenio & Crescentio, ministris S. Zenobij mentionem fecimus, quos vt sanctissimo præfule ministerium, ita virtutes animi & celestium gratiarum magnificentia concordabat: non ingrati fore putauit, de illorum conuersatione & vita, à Simpliciano & alijs sparsim cōscripta comperi, vero ordine & nostro sermone hoc loco contexere. Nam opera magna fuerunt illis & virtutes multæ, signaque plurima & prodigia fecit per illos Dominus: de quibus quæ cum B. Zenobio operati fuerunt, aliqua enarrabimus. Habuit enim illos Zenobius non solum ad altare ministros, sed & in alijs prodigijs magnis coadiutores. Eugenius igitur, genere Florentinus, locupletibus & generosis parentibus natus est: primùm secularibus literis eruditur: Deinde cum eius pater, Clarus nomine, in familiaritatem, amicitiamque beatissimi Ambrosij deuenisset, illi ecclesiasticis disciplinis erudiendus traditur. Nam quodam tempore, dum Mediolanum Clarus ob negocia propria periturus esset, ad Zenobium, vt eius patris benedictione muniretur, accessit. Cui cum causas etiam sui itineris explicasset, adiecit interrogans, si sancto episcopo Ambrosio per se aliquid portandum, dicendum ve iuberet? Cui pater Zenobius: Cupio illum iterum atque iterum reuifere, atque illius sacris eloquijs sapissimè recreari, quo haud iniuria satiari non possum. Verùm cum ad illius sanctitatis conspectum intraueris, omni ueneratione salutem ex me dico, atque vt promissa implere non differat. Manumq; deinde extendens, benedixit illi: & abijt in pace. Cum ergo Clarus Mediolanum peruenit, statim ad episcopalem Ambrosij domum properat. Et quia vir erat nobilis & probus, constanter, humiliterque ad episcopum ingreditur. Et ex more Christiano, benedictione primùm impetrata, magna deinde cum reuerentia, quæ à Zenobio acceperat, sancto præfule enarrabat. At ille vbi Zenobij nomen audiuit, vultu exhilaratus, Clarum ipsum quàm iucundissimè suscipiens, & plura super Zenobio rogitans, cum omnia pro voto audierat, illum, ne alibi, quàm in episcopali domo secum omni tempore, quo degeret Mediolani, hospitaretur, benignè coegit. Et per illum deinde, cum suis peractis negocijs Florentiam rediret, pulcherrimam Zenobio direxit epistolam.

Cap. 14.
De Eugenio Archidiacono, & Crescentio Subdiacono.

Eugenij historia.

Contigit non multo post tempore Ambrosium, cum fortè Romam peteret, Florentiam aduentasse, & ad Clari domum, multo ipsius rogatu, multisque precibus adstrictum, consentiente etiam Zenobio, diuertisse. Quem ille, vt talem decuerat vnicum filium suum Eugenium sibi, clericalibus disciplinis, diuinisque mancipandum, penitus elargitur. Quem Ambrosius, inspecta adolescentis egregia indole & docili natura, non absque coniectura futurae sanctitatis, gratissimè suscepit. Nam vigent acerimè sanctorum ingenia, & ipsa animi puritas ad coniectanda, quæ futura sunt, ex minimis licet iudicijs, felicitate tamen animi atque sapientia, rerum soler euentus exitu.

Cap. 15.

Eugenius à parente traditur S. Ambrosio.

exitusque colligere. Illum ergo secum duxit Mediolanum, & sanctissimis documentis vitam illius instituens, Clericum primum fecit, atque sacris lectionibus plurimum erudiuit. In quibus tanta industria, cura, studioque inuigilauit, & in singulis ita illius patris vitam amulatus est, ut ab omnibus penè alter Ambrosius diceretur. Nam erat largitate diuini muneris fultus, & in operibus suis ac verbis prudens valdè, atque humilitate & contritione cordis admirabilis, in ieiunijs sedulus, in vigilijs intentus, in oratione sollicitus, nunquam penitus omittens, quo spiritualis gratiæ maiora munera sectaretur. Denique tam præclarum atque fulgentem conuersatione eius animum Ambrosius cernens, mirum in modum eum dilexit, & in exemplum edixit. Et in quadam epistola ad Marcellinam sororem, etiam de illo testatus est: Imitare Eugenium, sequere illum, & instituta illius obserua: quia & Christi discipulus, ac vir prudens ac celestis habetur. Post quatuor verò à tempore suæ ordinationis in Subdiaconem annos, rogatu plurimum Florentinorum, cum Florentiam Ambrosius peteret, secum eum duxit. Quem sui conciuēs summo cum honore ac lætitia susceperunt, & pater filium sibi perspicuus tot muneribus decoratum, incredibili gestiebat gaudio. Quid plura? Nūquam cessauit, quin suis instantissimis precibus ab Ambrosio impetraret, illum Zenobio Pontifici & Florentinæ ecclesiæ subdiaconem tradi. Cedit Ambrosius voluntati patris & ciuium: traditur Zenobio Eugenius. Quem pius pater magna alacritate & gaudio suscipiens, pro eo orauit ad Dominum, dicens: Memento, Domine, studiorum famuli tui, & ne auertas misericordias tuas ab illo: sed crescant in illo miserationes tuæ perpetuò, & uiuat. Et tractu temporis, cum iam tricesimum ætatis suæ annum duceret, & per omnia vir sanctus haberetur, Florentinæ ecclesiæ archidiaconem ordinauit. Quod officium B. Eugenius incredibili ornauit religionis decore, & quibusdam quasi virtutum gradibus ad perfectam fidei constantiam: ascendere videbatur: ut non solum ecclesiastica suæ ecclesiæ negotia, sed etiam conuincinarum urbium diuino quodam eloquio tractare videretur.

Eugenij virtutes.

Eugenius fit Florentinus Archidiaconus.

Cap. 16. Crescentius ordinatur subdiaconus.

Martyres.

Cōfessores.

Ephes. 6.

Eodem ferè tempore Crescentium canonicum suum B. Antistes Zenobius in subdiaconem elegit, virum verè sanctum, & plurimis virtutibus atque miraculis illustratum: Quippe qui erat potentissimus fide, præditus innocentia, humilis conuersatione, intellectu prudentissimus, & bonis moribus atque discretionem perfectus. Omni nanque virtute præfulem suum amulari nitebatur, & diuino igne succensus, meditabatur in lege Domini diebus ac noctibus. Plantatusque in domo Domini, florebat ut palma, & multiplicabatur, sicut cedrus Libani, fructus eius. Nam cum Mediolanum semel peteret, ut Ambrosium visitaret, plures à demonibus obsessos sua oratione liberauit, paralyticos aliquot diuersis temporibus in ciuitate Florentinæ penitus curauit, & duobus omnino cæcis, pluribus adstantibus, luminis claritatè restituit. O verè felix ætas, in qua Dei Ecclesia tot clarissimis terrensque luminibus valuit illustrari! Fuerant prius Imperatores pagani, qui vbique contra Christianos persecutionum procellis defauebant, & innumerabiles penè martyres in toto orbe per varia & exquisita supplicia vsque ad mortem in Christi nomine perdurarunt, nec minus fidelium multitudo per omnia loca cingebatur. Post persecutionem verò Diocletiani, & Maximiani crudelium principum, plenitudo gentium, ut diuinitus præordinatum fuerat, intrauit in mundum, & fecunditas Ecclesiæ coepit fructus amplissimos exhibere. Nam qui ætate illa in Christo credebant, considerantes martyrum passiones, et eorum syncerum circa Christum confessionis affectum, coeperunt & ipsi per gratiam Domini sanctorum vitam, conuersationemque sectari, & huius institutionis fieri, ut in nullo prorsus antiquissimis patribus inferiores existerent. Aequiparantes etiam merita illorum, qui pro nomine Domini nostri Iesu Christi certauerunt vsque ad sanguinem: quippe qui inuisibilem hostium molimina suæ vitæ integritate omnino destruxerunt. De quibus ait Apostolus: Non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed aduersus principatus & potestates, contra rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitia in caelestibus, quorum multiformes illi præcauētes incursum, & caput serpentis antiq̄ fortiter cōterentes, sempiternis præmijs sunt beatè potiti. Hinc illi, Alexander, Athanasius, Nicolaus, Donatus, Martinus, Ambrosius, Zenobius, Augustinus, Epiphanius, Paulinus, Eugenius, Crescentius, & mille alij sanctissimi Episcopi & Leuitæ, qui eadem penè ætate florentes, fructus vberes mundo non solum sanctissima doctrina, sed mirificis etiam præbuerunt exemplis. Crescebat indies fidelium multitudo, & per omnia loca mirabiliter augebatur, necnon ecclesiæ quamplurimæ & martyrum memoriæ construebantur.

Impen.

Cap. 17.
Monachi &
Eremitæ.

Impensius hinc monachorum cateruis solitudines & deserta decorabantur loca. In solitudinibus erant errantes & montibus, in speluncis & cauernis terra. Quietem denique solitudinis appetentes, gaudia salutis propriæ ac fidem diuino sunt munere consecuti, cæterisque mox exempla sublimioris vitæ sacratorisque præbuerunt. Omnibus enim terrenis exuti negocijs, adhuc morantes in corpore, angelorum æmulati sunt sanctitatem, perq; fastigia scandentes celsa virtutum, vltra admirationem enituerè mortalium. Nam erat per id tempus B. Antonij vita cunctis ad imitandum præclarè posita, qui magni Eliæ & Elifæi, necnon & S. Iohannis Baptistæ existens æmulator, secreta interioris eremi, studio sectatus est singulari. Cui sanctus Athanasius, ciuitatis Alexandrinæ antistes, proprio stylo testimonium perhibuit, dignus sanè relatione conuersationis Antonij, qui fratrum precibus, vitam illius pro multorum vtilitate descripsit. In quo opere S. Ammonis meminit, à quo, Deo dante, primum iacta fuerit fundamenta conuersationis millium sanctorum monachorum, qui in monte Nitriæ commorabatur. Necnon & Theodori, sancti admodum viri, qui cum sene præfato fuerat, vt idem nobis pontifex indicauit, quæ singulari ac perfecto proposito & fide nõ facta Deo subditum, multiplicia retulit diaboli machinameta superasse. Quid de Paulo primo eremita dicemus? Cuius vitæ à B. Hieronymo descripta cum legimus, inimitabile penè ab humanis iudicamus. Quid de Hilarione? Cuius gesta, si Homerus intelligeret, vel inuideret materia, vt ait B. Hieronymus, vel succumberet. Hinc innumerabiles penè in omnibus regionibus sanctorum monachorum fluxerunt turbae, quorum nomina descripta sunt in calis. Vt id tunc non solùm de sanctissimis pontificibus, sacerdotibus & Leuitis, qui in seculo degentes, monachorum continentia & ecclesiasticam obseruabant disciplinam: sed & de monachis & Christianis penè omnibus impletum videtur, quod in psalmis canitur: Vistitasti terram, & inebriasti eam, multiplicasti, locupletare eam. Sed pro dolor nostris temporibus, penè defecerunt omnia. Iam nõ nisi auaritia, luxuria & ambitio regnât. Iam in fæce seculorum cõstituti videmur, & inter paucos religio Christiana seruat. Sed hæc hæc tenus, nunc ad gesta sanctorum reuertamur.

S. Antonius

S. Ammon.

S. Theodor.

S. Paulus.

S. Hilarion.

Psalm. 64.

Cap. 18.

Cum puer quidam deliciosè enutritus atq; vnicus matris viduæ, annorũ quinq; in via iuxta cathedralem sancti Saluatoris ecclesiam ludens, pueriliter versaretur, casu autem riga prætereunte, boues in furias agitati, in puerum irruerunt. Quorũ impetu oppressus puer, & à rota plaustris miserabiliter contritus, expirauit. Quem casum vbi moestissima mater rescieuit, lamentabili planctu deplorans puerum sustulit, & pannis inuolutum ad Diaconem Eugenium accurrens, attulit: ipsumque vt sanctissimo patri Zenobio vitæ restituendum offerret, luctuosissima prece obsecrabat. Eugenius verò, viduæ fide inspecta, pietate magna commotus, oblatum puerum cum lachrymis ipse benigne suscipiens, pedibus sancti præfulis vnâ cum mortuo puero se exposuit, & vt matris viduæ atque fideli misereri velit, puerumq; magna cum fide oblatum suscitaret, exorabat. Tunc pius pater Zenobius, conuocato etiam Crescentio subdiacono: Oremus, inquit, fratres, vt mulieris huius fidem precibus seruorũ suorũ respiciat Deus, & pietatis ac misericordiæ suæ meritum illi ostendere dignetur. Quod, cum ab oratione surgent, factum est. Nam eleuatus puer, ita sanus factus est, vt nullum in eo lationis vestigium penitus videretur: & matri, quæ pro foribus cum pluribus cunctabatur, ab Eugenio viuus puer pro mortuo ac sanissimum redditur. Tunc qui cum ea tristes aduenierant, & quem mortuum attulerant, viuum conspicientes, exclamare cõeperunt: Gloria tibi Domine, qui mirabilia per seruos tuos operari dignatus es. Gloria sit tibi & laus in secula seculorum, Amen. Verùm ante Zenobium præfulem hi duo eius sanctissimi ministri Eugenius & Crescentius, & duobus ante Crescentium annis Eugenius, vt perpetuò cum Christo quiescerent, morbo intercipiente, naturæ debitum reddiderunt: Et, vt quidam ferunt, tempore mortis Eugenij, Ambrosium Florentiam aduocatum, alij verò fortè affuisse describunt. Sed qualitercunque hoc contigerit, compertum est, patrem Ambrosium tempore transitus sui Eugenij adstitisse. Nam cum B. Eugenius, vir per omnia magnificus, graui morbo in lectulo detineretur, & propinqui cuiusdam absque poenitentia & cæteris sacramentis mortem audisset, grauiter commotus, cepit illico contristari valde & moestus fieri. Cuius religiose affectioni præful Zenobius pie compatiens, aquam cum sale iunxit: quam benedixit & dedit Eugenio, atque præcepit, dicens: Fili, confestim surge, & accelera ad domum amici defuncti, atque hanc aquam super illius corporis membra consperge, vt in nomine Iesu statim ille reuiuifcat, & Deo gratias agat. Quo audito, aesi in nullo pateretur, statim exurgens sanctus minister, atq; iniuncta exequens, super defuncti cadauer aquam effudit. Qui cõfestim,

Puerum rota curru cõtritus, ad vitam reducit S. Zenobius.

Duo inf. gnia S. Zenobij miracula.

vt à

vt à somno excitatus, à mortuis resurrexit, & cum Eugenio ad domum episcopi adueniens, gratias dedit ingentes Deo & B. Zenobio, cuius meritis & ministrorum eius, nō permiserat Deus animam suam in barathrū damnationis immergi. Sed Eugeniū cū primū domi applicuit, morbo statim regrauatus, super lectulū se composuit, & adstantibus Zenobio & Ambrosio, diem suū transitus edixit. Qui licet illi de requie ac gloria cum Christo congauderent, tamen quia solatio tanti viri pro eo tempore priuabantur, quem ad Ecclesie regimen superstitem sibi optauerant, non poterant non mœsti fieri. & cum Crescentio ac alijs quam plurimis clericis psallentes, hoc psalmo iam coepo: Ad te Domine leuauī animam meam: cū illud decantarent, Deus meus

Psalm. 24.

Eugenij felicis obitus.

in te confido, nō erubescam. illius purissima anima, à corpore dissoluta, ad Christum factorem suum piè migravit s. Calend. Decembr. Anno ab Domini incarnatione CCCC. XXI. Cuius sanctissimum corpus Zenobius & Ambrosius honorificentissimè intra ciuitatem in basilica Saluatoris sepelierunt, & tricesimo à transitu illius die, ecclesiam suo nomine, septimo ab vrbe Florentina milliario, parte Orientali, in prædio cuiusdam probi viri consecrârunt. Eodem anno & pijssimus pater Ambrosius ad Dominum commigravit. Et post duos à transitu B. Eugenij annos, sanctus Crescentius ex mortali hac & corruptibili vita ad præstantiorem immortalēque translatus est, cuius hîc vix vel vmbra vel imago ipsa inueniri queat, 13. Calend. Maijas. Cuius corpus Zenobius in eadem Saluatoris basilica iuxta Eugeniū honorificè sepeliuit.

Cap. 19.

Cum ergo Zenobius hos suos ministros, & alios complures discipulos perfectæ conuersationis ad Christum antè præmississet, & certus iam, quod talenta sibi credita minimè prorsus abscondisset, diem festum cum ingenti gratiarum actione super tantis ac talibus fructibus læta mēte celebravit. Et post annum transitus Crescentij ipse quoque B. Zenobius, iam dierum plenus & bona senectute, infirmatus est. Et morbo ingruescente, cū iam certum sue resolutionis diem instare clericis ministrantibus prædixisset, & fama de hoc non solum per ciuitatem totam, sed ad vsque vicinas vrbes confestim conuolasset, accurrunt clerus suus, accurrunt pontifices ex propinquis vrbibus, accurrunt & religiosus populus. Inter quos multi aduenerant, qui diuersis languoribus oratione illius fuerant liberati, aliqui ex mortuis suscitati. Plorant omnes, desunt se priuari tanti regimine patris. Recordantur adinuicem beneficiorum & doctrinæ sibi impensæ stent & gestiunt illum saltem ante discessum & doctrinæ sibi propinquiores lectulo adstabant, amplexabatur eum quasi iam de seculo recessurum. Alij sanctos illius osculabantur pedes, alij manus, alij lectulum illum, in quo iacebat, posse contingere solabantur: omnes benedictionem paternam ante separationem animæ expetunt. Et ille, quanuis esset toto corpore attenuatus valdè ac debilis, & modicus iā calor reperet in pectore, nec præter sensum viui hominis quicquā superesset, faciem tamen habebat hilarem atque fulgentem, vt diuinum quid in illius mēte versari videretur. Et potens adhuc apertis oculis loqui, iubet lectulum aliquantulum ex superiori parte eleuari, & sic omnes alloquitur: Ego quidē, charissimi, viā patrum secutus ingredior. nam video me à Domino protinūs euocari. Vos autem mementote eorum, quæ antè frequenter audistis, & solliciti in precibus, sobrii estote in operibus vestris. Nulla vobis sit penitus cum Arrianis coniunctio, nulla cum Meletianis, aut quibuscunque hæreticis & schismaticis. Custodite piam fidem in Christo atque religionem patrum traditionem, quam ex sanctis scripturis & crebro mea paruitatis admonitu didicistis. Obedite praelatis vestris, & post discessum meum, quia ad clerum & populum spectat, sine contentione episcopum vobis eligite, qui post Deum præsit omnibus, & curam vestrarum gerat animarum. Iam Zenobius vester ad Deum suum migrat, cui crebras pro vobis propinquis preces effundet, & iam non erit amplius in præfenti seculo vobiscum. Et eleuata aliquantulum manu, omnes benedixit, rogauitque adstantes episcopos, vt sacratissimis suis manibus eum Crucis signo communirent. Et paululum extendens pedes, mortem latus adspexit, annorum ferè nonaginta, 8. Calend. Iunij, anno ab incarnatione Domini CCCC. XXIII. Pontificatus Innocentij primi anno 8. imperij verò Honorij & Theodosij anno X. Tunc pontifices qui aderant, cum electis clericorum illius sacratissimum corpus curantes, conditum aromatibus impoluerunt feretro, & ceruicem subijcientes ipsi, ad ecclesiam Ambrosianam, vbi se velle sepeliri prædixit, portauerunt & psallentes psalmos & hymnos, honorificentissimè in marmorea capsa sepeliērunt.

Oratio S. Zenobij sub vitæ finem.

Videtur esse mendum in numeris annorū, id quod facile accidit.

Cap. 20.

Post Zenobium verò Andreas vir sanctus & Florentinus cuius, ad episcopatum assumitur. Qui videns miracula, quæ à Domino ob Zenobij merita in Ambrosiana sic

fiabant ecclesia, & hunc honorem ecclesie maiori potius debere iudicans, quinto prefulatus sui anno, consilio cum clericis & maioribus sue urbis communicato, statuit beatissimum Zenobij corpus ex Ambrosiana B. Laurentij ad cathedralem sancti Saluatoris transferre. Et conuocatis ex vicinis urbibus episcopis, totoque suo clero, diem festum 7. Kalend. Februar. cum precedente ieiunio populo indixit: quod scilicet sanctissimum Zenobij corpus magna celebritate ad maiorem transportaret ecclesiam. Quo adueniente die, capsula cum corpore beati Zenobij ornatissimè super quodam lectulo componitur, illamque soli pontifices deportant, præcedunt clerici & ceroferrarij, quorum erat multitudo non parua. Sequitur fidelis populus, primùm primi ciuitatis ac viri omnes: post quos mulieres sequuntur ac pueri: Hymni, psalmi & cantica tam à clericis, quàm à deuoto populo decantantur. Quinetiam mulieres atque pueri cantilenas, eius impensa beneficia recensentes, mira vocis modulatione cantabant. Omnia in Dei laude resonare videbantur. Proceduntque pontifices, & ad plateam, quæ est iuxta basilicam Baptistæ Iohannis, deueniunt. Multus illuc populus aduenerat, & statim viso feretro, extollunt in iubilo voces. Conatur quisque pro viribus loculū ipsum saltem contingere. Quo contigit, ut pontificibus portantibus ex nimia fieret deuotione compressio: cecidissentque cum sancto corpore, nisi arida quædam & anti-qua vlmus, cui cum loculo adhæserunt, illos sustentasset: quæ à tam sacratissimo corpore contacta, admirata gratiam, exultauit, & videntibus omnibus, statim viruit, misitque folia & flores. Et indies cum à deuoto populo per frustra decerperetur, Florentini ciues, in tantæ rei memoriam, marmoream cum Cruce in eodem loco columnam erexerunt, quæ in hodiernum diem vsque perdurat. Adiuti igitur episcopi & seipso refucentes, corpus sanctissimum ad ecclesiam deferre contendunt. Sed cum ipsius ecclesie ianuam introire procurant, nescio qua diuina impediti virtute, illud omnino in ecclesiam inferre nequeunt, nec qualibet via connixi, valuas ecclesie ingredi possunt. Extolluntur clamores in populo: quidam hoc causam putant, quidam illud. Alij reportandum ad Ambrosianam ecclesiam proclamabant. Sed Andreas episcopus, vir sanctus, magna animi fluctuatione perculsus, ad optimum confugit orationis remedium, & coram omni populo procumbens genibus, & tensis duplicibus palmis, oculisque in cælum suspiciens, piè orauit ad Dominum, ne contristaretur populus ille: sed liceret cum beatissimo corpore ecclesiam ingredi, & illud statuto loco componere. Atque pro tanto beneficio duodecim ibidem constituere clericos vouit, qui in honorem sanctissimi pontificis diuinis obsequijs perpetuò vacarēt. Et oratione completa confurgens, submittit & ipse ceruicem feretro, hortaturque alios pontifices vnà secum ingredi ecclesiam. Qui Deum laudantes, omni cessante impedimento, cum iubilo rotius populi Christiani, ecclesiam Saluatoris intrarunt: & celebratis Missarum solennijs, beatissimum Zenobij corpus iuxta corpora Eugenij & Crescentij ministrorum eius in quadam eiusdem ecclesie catumba honorificentissimè locauerunt. Vbi & idem Pontifex Andreas altariolum sub ipsius nomine mira deuotione consecrauit. Ad quod plures diuersis oppressi languoribus, quotidie concurrentes, continuò sanabantur.

Insigne miraculum.

Voto nuncupato, pater aditus in templū.

Cap. 21.

Inter quos à cuncto populo spectatus fuit puer quidam à dæmone miserabiliter obfessus: qui cum ad liberandum duceretur, nullatenus ecclesiam intrare permittebatur. Nam hic, cum olim febribus laboraret, & ob contractam sitim, matre offerente poculum, quadragies in nocte vna bibisset, fessam iam illa & somno oppressa, cum iterum à puero excitaretur, indignanti animo & irato poculum cum illi porrigeret, inquit: Vnà cum hoc diabolus bibe: quo nec minus secutum est. Præsto affuit diabolus, illius delis foemina corpus obsedit, & miserabiliter contorquebat. Et cum plura inuanum adhibita fuissent remedia, tandem à religiosa quadam foemina edocta mater, vnà cum patre puerum Florentiam ad sepulchrum beati Zenobij deferunt, & cum religiosorum quorundam clericorum orationibus adiuti, illum tandem in ecclesiam intulissent, perduxissentque ad altare Zenobij, tumefacto primùm mirum in modum vtero, post temporis modicum cum foetore horribili euauit dæmon, nec vnquam, quoad vixit, ad illum reuerti ausus fuit.

Vide impre- catione crucis delis foeminae.

Dæmon expellitur.

Cap. 22.

Interim mortuo Andrea viro sancto, ad episcopatum assumitur Mauritius Florentinus presbyter, vir multa sanctitate præditus, & à pluribus creditur sub Totila martyris effectus: sicque mortuus, in catumba beati Zenobij iuxta Andream sepultus fuit. Postquam longis temporibus plures fortè in hac Florentina ecclesia fuerunt episcopi, de quibus nulla apud nos mentio habetur, tandem anno ab incarnatione Domini

Catalogus Florentino in antistitiis

- Iohannes. 988. ad episcopatum fuit assumptus Iohannes Velletrensis, vir magnæ prudentiæ & consilij: qui quindecim in episcopatu perdurans annis, moritur, & in basilica beati Iohannis Baptistæ iuxta puteum se sepeliri ordinavit. Cui beatus Podus, natione Longobardus, omni sanctitate præditus, in episcopatu successit, & plura oppida eiusdem diocesis muris cinxit, sicut patet in tabula marmorea: moriturque duodecimo præsulatus sui anno, & in catumba Zenobij, iuxta alios in capsa Zenobij sepelitur. Post hunc
- Gerardus. Gerardus Burgundus episcopatum gessit, vir multæ scientiæ, prudentiæ & bonitatis. Is quinto sui præsulatus anno in Romanum Pontificem fuit assumptus, anno videlicet ab Dominica incarnatione * 1020. fuitq; vocatus Nicolaus secundus. Cui in episcopatu successit Petrus Florentinus, cathedralis ecclesiæ Canonicus, homo versutus & Simoniacus, apud quem nemo vir bonus viuere poterat. Nam hic B. Iohannem Gualbertum de ecclesia sancti Mimatis supra collem, quæ Florentinæ adstat vrbi, ignominiosè expulit. Sed suorum citò scelerum pœnas dedit. Nam à præfato Nicolao Pontifice Maximo priuatus episcopatu, vitam priuatam ac miseram duxit. Post hunc
- Rodolphus. Rodolphus Archidiaconus Florentinus, vir optimus, episcopatum piè & castè multo tempore gessit. Cuius temporibus cum quidam, cathedralis ecclesiæ Canonicus, in Medicina peritus, seruum habere dilectum, & is casu ægrotaret, pro illo ad altare beati Zenobij sæpius solitus erat orare, nec tamen minus quicquam artis Medicinæ obmittebat, quin nimia fortè curiositate, quæ excogitauerat, illi remedia impenderet. Et cum hoc diffidentia diuini adiutorij habeatur indicium, exaudiri non merebatur. Sed cum indies magis ac magis ingrauesceret puer, omni remediorum curiositate abiecta, ad Zenobium multa deuotione & prece confugit. Qui cum post deuotam orationem aliquantulum corripitur somno, vidit Zenobium adstantem sibi, & dicentem: Quia in Domino cogitatum tuum iactasti, sanatus est seruus tuus. Surge & vade, atque in Domino confide. Et excitatus à somno, sic reperit vt audiuit.
- Cap. 23. Reinerus. Post Rodolphum verò Reinerus Canonicus, multa prudentia & sanctitate præditus, assumitur ad episcopatum anno ab incarnatione Domini 1063. Hic longo tempore gessit præsulatum, voluitque sepeliri in basilica B. Iohannis Baptistæ, iuxta locum, vbi Bartholomæi Apostoli est imago. Cuius sepulchrum versibus quibusdam adhuc perdurat insignitum. Huic successit episcopus, nomine Iohannes. Quem secutus est Gabriel. Post quem Nicolaus. Post hunc Iohannes alius. Cuius tempore reliquiæ brachij sancti Philippi Apostoli in ecclesiam B. Iohannis Baptistæ fuerunt delatæ, anno ab incarnatione Domini 1204. Huic successit Iulianus, qui quadraginta annis vixit in episcopatu. Post quem Hardingus, qui 30. Post quem Iohannes de Mangiatorum familia, qui 13. annis gessit episcopatum. Cui successit Iacobus Florentinus similiter, & ex ordine Prædicatorum fratrum, qui in episcopatu vnico vixit anno. Post quem Andreas de Moreijs Canonicus, qui similiter vnico vixit anno. Et illum secutus est Lotarius de Tosignorum familia, archidiaconus in ipsa cathedrali ecclesia, electus anno ab incarnatione Domini 1288. vixitque in episcopatu annis 8. Quem secutus est Franciscus de Bagnoria, in ea ecclesia tunc archipresbyter. Præsulatus cuius anno secundo, videlicet ab Dominica incarnatione 1298. iacta sunt fundamenta nouæ cathedralis ecclesiæ iuxta illam Saluatoris, vt non solum intra se eam contineret, sed & initia templi admirandi de se ostentaret: quo nec minus secutus est. Nam eleuatis per tempora firmis parietibus, vbi ad reuolutionem principalis rotundæq; testudinis deuentum est, non videbatur humano artificio posse compleri. Et cum multa inuanum excogitata fuissent remedia, solus Philippus quidem Brunellescus Florentinus cuius, id suo ingenio & architectoria arte potuit perficere. Nam imitatus antiquos, sine aliqua lignorum seu alterius materiæ structura, ingeniosissimis artificijs, quibus ingentes lapidum moles commodè eleuabat, ædificium perfectè ad cõplementum deduxit. Franciscus verò cum in episcopatu tredecim annis durasset, morbo confectus, naturæ debitum reddidit.
- Cap. 14. Antonius. Post quem Antonius de Vr̄sis episcopus Fasulanus, ad Florentinorū episcopatum fuit translatus. Cuius tempore clericorum quoddam hospitale opportunum per multa tempora multis initiatum fuit, cui ipse plurimum adiutor & fautor extitit. Hunc secutus est Franciscus de Cingulo, electus ab Dominica incarnatione anno 1323. vixitq; in episcopatu annis 21. Hic caput beatissimi Zenobij ab alijs membrorum ossibus separans, ac de marmorea capsâ extrahens, pulcherrimè, vt nunc videtur, exornauit, atque ipsam cathedralem ecclesiam aliquibus alijs ornamentis, quæ in hodiernum vsque

vſq; diem perdurant, quàm magnificentiffimè decorauit. Huius etiã præſulatus tempore clericus, cum iudicio Guidonis Aretini Medici clariffimi, mortem ob natum in gutture apoſtoma vix per diem vnicum euadere poſſet oratione ad ſepulchrum B. Zenobij ac prece fideli exhibita, cum ſtupore omnium ſtatim liberatus euafit. Simile cuidam ſacerdoti, nomine Lapo, ipſi patri Zenobio dicatiffimo, contigit. Qui cum eius feſtum in vigilijs ſolicitè præpararet, renes caſu confregit: & domum deportatus, magis ſe huiusmodi feſtuitate priuari, quàm ſuorum renum contractione dolebat, nec ob hoc à fletu vſq; in horas noctis matutinales ceſſare poterat. Qua hora per ſonnum vidit B. Zenobium ſe eleuantem & dicentem: Surge, fili, & matutinales in eccleſia Horas, vt oprabas, decanta. Qui incolumis cum clericorum omnium ac ſuorũ admiratione conſurgens, priſtinã penitus ſanitati reſtitutus euafit.

Miraculum

Aliud.

Post Franciſcum verò de Cingulo, ad episcopatum aſſumitur Angelus Acciarolus, ex ordine fratrum Prædicatorum. Qui duobus ſerè annis à ſuo præſulatu elapſis, mortem obiit, & ad episcopatum Franciſcus Tudertinus aſſumptus fuit, in quo 14. annis vixit. Cuius tempore mulier quædam formoſiſſima, à proprio viro iniuſtè dereliſta, qui in eius inuidiam in Angliam vſque, non amplius, vt aiebat, eam reuiſurus perrexerat, in feſtuitate ſancti Zenobij ad eius altare cum lachrymis & multa prece confugit, & ne conſortio viri indignè priuaretur, magisq; ipſius meritis reducem exciperet, piè exorabat. Quod vt poſtulauerat, euenit. Nam eadem die compunctus vir conſcientia peccati, & in amorem vxoris reductus, iter pro reditu ſtatuit, reuerſusq; magna ſecum & charitate deuinctus, atque ex ea dulces natos vtriuſque ſexũs pluresq; ſuſcepit. Post hunc verò, anno ab Chriſti incarnatione 1358. cepit præſulatum Philippus de Lâcella, cathedralis eccleſiæ Præpoſitus, qui reliquias precioſiſſimi digiti ſancti Sebaſtiani Roma ad ſuam detulit eccleſiam, vixitq; in episcopatu annis tribus. Quem ſecutus eſt Petrus Corſinus, electus anno 1363. Qui poſt ſeptimum ſui præſulatus annũ in Eccleſiã Romanã Cardinalem fuit aſſumptus, & illi in præſulatu Florentino ſucceſſit Angelus de Rica ſolis: Cuius adhuc fratres extant viri clariffimi, & nepos ex fratre Guidaſtio, nomine Angelus, iuuenis quidem mirã humanitatis & modeſtiã, liberalibusq; diſciplinis eruditus, & mihi dulci amicitia deuinctus, quo non minùs præſul, quàm hic præſulis nomine illuſtratur.

Cap. 25.

Angelus.

Franciſcus.

Præclarum

miraculum

Philippus.

Petrus.

Angelus.

Cap. 26.

Angelus.

Bartholomæus.

Onuphrius.

Iacobus.

Franciſcus.

Americus.

Florentia

ſit metropoliſ.

Iohannes.

Ludouicus.

Post hunc Angelus Acciarolus tenuit præſulatum, nec multò poſt in Romanã Eccleſiã Cardinalem fuit aſſumptus. Quem ſecutus eſt Bartholomæus Patauinus, qui ſimiliter à Bonifacio IX. in Romanã Eccleſiã Cardinalem fuit aſſumptus. Illumq; Onuphrius ex fratribus, qui ſancti Auguſtini vocatur, ſuo tempore in theologia clariffimus in episcopatus honore ſecutus eſt. Cui ſucceſſit Iacobus de Teranco. Poſt quem Franciſcus Zabarellus de vrbe Patauia, qui paulò poſt Romanã Eccleſiã Cardinalis aſſumitur. Hunc ſecutus eſt in episcopatu Americus Corſinus ex vrbe Florentiã, anno ab Domini incarnatione 1411. Cuius tempore Martinus Papa quintus, poſt longum ſchiſma in Concilio Conſtantiens ad Pontificatum maximum omnium obedientia aſſumptus, Florentiam deuenit, honorificentiffimèq; à populo ſuſceptus, episcopalem Florentinam ſedem Archiepiſcopalem ſtatuit, designauitq; illi ſuffraganeos Faſulanum & Piſtorienſem episcopos. Quo tempore præfatus Philippus Brunelleſcus fabricæ maioris eccleſiæ tunc primũ architector effectus, amplam illam teſtudinem pulcherrimo proſecutus eſt artificio, & ad complementum clauſura firmiſſima deduxit, anno ab incarnatione Domini 1433. Quo anno Eugenius quartus, Pontifex Maximus, Roma Florentiam venit, & Americus Archiepiſcopus moritur, vacauitq; archiepiscopatus circiter duos annos. Nam ſummus Pontifex Eugenius, cum apud Florentiam degeret, voluit eo tempore huiusmodi eccleſiam regere, quam in plurimis reformauit. Et inter cætera, ſtatuit pueros clericos 33. qui in Miſſarum ſolennijs & veſperis eccleſiæ quotidie deſeruirent, præſetq; illis magiſter preſbyter & vir delectus, qui Grammatica eos atque Muſica inſtitueret. Et pro magiſtro centum aureos quotannis, & puerorum ſingulo nouem dari ex redditibus quibuſdã publicis ordinauit. Deum ad Archiepiſcopatum promouit Iohannem Vitelleſcum de Corneto, qui & titulum etiam Alexandrini patriarchatus obtinebat, nec multò poſt in Romanã Eccleſiã Cardinalem aſſumpſit. Huius tempore præſulatus ab Domini incarnatione 1436. menſe Martij, die annunciationis B. Mariæ Virginis, præfatus Eugenius ſanctiſſimus Pontifex, baſilicam nouam magna celebritate conſecrauit, & ſequenti anno, menſe Octobri, idem Eugenius Ludouicum Parauinum cubicularium ſuum ad Archiepiſcopatum promouit. Cuius tempore corpus B. Zenobij ex loco, ob diuerſam nouæ eccleſiæ

siã dispositionem ignobiliori ad digniorem aptioremq; magno apparatu translatum fuit. Nam cum forma & dispositio magnificentissimi templi ad complementum redacta fuisset, & Eugenius Pontifex Concilium pro Græcorum vnione celebraret, conuenissetque Iohannes Palæologus Græcorum Imperator, Demetrius Despotus eius frater, Ioseph Patriarcha Constantinopolitanus, magna Archiepiscoporum Græcorum & Latinorum, atque episcoporum multitudo, visum fuit Iohanni Spinellino, cathedralis ecclesiæ Præposito, viro clarissimo, canonicisq; & ciuibus, eo potissimum tempore translationem corporis beatissimi Zenobij celebrare, & conuenienti illud ac preparato loco disponere.

Cap. 27.
Trasfertur
summo cū
honore corpus
S. Zenobij.

Statuto igitur die 6. Calend. Maias, ab Domini incarnatione anno 1439. conueniunt in maiori basilica Cardinales omnes, qui curiam Eugenij sequentes, ad Cōcilium venerant: & ornatisimè in medio ecclesiæ choro varijs tapetis & aulæis preparato, dexteram versùs altare partem Cardinales infederunt. Post quos Patriarcha Hierosolymitanus, & Patriarcha Gradenfis, aliãq; ingens archiepiscoporum & episcoporum, Græcorumq; & Latinorum multitudo pulcherrimo ordine disposita stabat. Ad sinistram verò sedebat primus Demetrius Despotus: post quem legati diuersorum Principum & Comitum, Protonotarij Latina Ecclesiæ, nobilium Græcorum ac Latinorum multitudo non parua. Tunc Ludouicus Archiepiscopus in veste pontificia & mitra redimitus, cum sex alijs delectis episcopis, & canonicis populoque innumerable, ad antiquam procedens catatumbam, marmoream capsulam, in qua ossa erant beatissimi Zenobij, assumunt, & suos humeros sex illi pontifices subiicientes, consequente Ludouico Archiepiscopo, cum totius populi iubilo, organisq; ac tibijs atque diuersis musicorum generibus, Dei laudem per totam ecclesiam resonantibus, magna cum omnium deuotione & reuerentia ornatisimo altari superimposuerunt: Et interim dum Missarum splennia celebrantur, dignissimi omnes Florentinæ vrbs ciues, accensos cereos in manibus gestantes, incedentesq; conspicuo atque amplissimo ordine, magna deuotione venerari beatissimum corpus adueniunt, atq; omnium primi hi fuerunt, qui ex eadem progenie cum Zenobio in hac Florentina ciuitate perdurant, viri ut plurimum clarissimi ac nobilissimi, de Hieronymis hodierno tempore vocitati. Post hos ciuitatis primores amplissimo, ut solent, apparatu conueniunt, quos ceteri magistratus, necnon alij pleriq; ciues præstantissimi subsequantur. Demum peractis sacris, assumunt capsulam eidem illi, qui prius, pontifices sacri, & sequentibus Archiepiscopo cum canonicis ac innumerabili populo, in noua catatumba, quæ apud primam eius ecclesiæ capellam, ut hodierno tempore nominantur, suo nomine consecratam, magno cum honore locauerunt. Quo videlicet in loco post paucos admodum dies marmoreã capsam cum reliquijs integris beati Podi, prænominati iam episcopi Florentini, soli canonici cum præposito & presbyteris aliquibus, paucisq; ciuibus, & me præsentem, transfulerunt.

VITA S. ALTHELMI EPISCOPI SCHIREBVRNENSIS, CUIVS ETIAM BEDA PRAECLARE MEMENTIT.

Historiæ Ecclesiasticæ Anglorum lib. 5. cap. 19. Est autem hæc, ut opinor, non nisi quædam Epitome vitæ eius, quam multi conscribendam suscepere. Stylum passim nonnihil correxit Fr.

Laurentius Surius.

Maij 25.
Cap. 1.
Pater S. Althelmi.

Mirè proficitur in literis

Fit monachus.

BEATVS Althelmus splendidissimo Anglorum stemmate ortus est, cuius atavi reges fuisse feruntur. Patrem habuit Kentenum, virum Deo deuotum, & Iuæ occidentalium Saxonum regis fratrem germanum. Althelmus, Latine possit dici vetus galea: pulchred; sic ille dictus est, quod galea salutis protectus, optimam ex hoste antiquo victoriam in caelos reportarit. Cum iam pueritiæ annos excessisset, liberalium disciplinarum studijs est admotus, in quibus tantos breui tempore progressus fecit, ut ipsis etiã magistris, quos Græcos Latinosq; habuit, anteponeendus videretur. Postea verò in Meldunensi monasterio, quod nunc Malmsberiam vocant, primò monachus, deinde presbyter atq; etiã Abbas effectus, ciuibusq; populo.